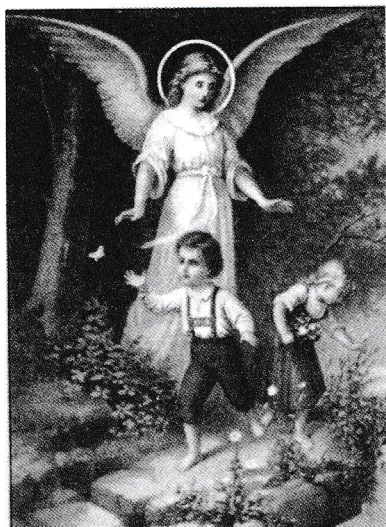

PILDE
ȘI POVEȘTI
PENTRU COPII – vol. I

Tipărite cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului **CALINIC**
Episcopul Argeșului

CUPRINS

Timpul schimbării.....	5
Credința unui copil.....	8
Cele două vâsle.....	10
Cei patru ucenici.....	12
Sfânta Treime.....	15
Cele patru piersici.....	19
Suflet întunecat.....	22
Omul milostiv.....	24
Criminalul.....	26
O mână de ajutor.....	30
Liniștea sufletească.....	32
Taina Sfântului Botez.....	33
Facerea lumii.....	35
Căința păcătosului.....	37
Minunea nașterii Domnului.....	38
Puterea jertfei.....	40
Dragostea de mamă.....	42
Vegheați asupra voastră.....	44
Bogățiile dăruite de Dumnezeu omului.....	47
Al patrulea mag.....	49
Caii înțelepți.....	54
Taina Sfintei Spovedanii.....	55
Taina Sfintei Cununii.....	57
Cel mai mare nebun.....	59

Răsplata.....	62
Cele două grăunțe.....	65
Jertfa părinților.....	66
Timpul mântuirii.....	68
Cerul, pământul și lumea.....	71
Sfânta simplitate.....	72
Biserica este casa lui Dumnezeu.....	74
Valoarea banului muncit.....	77
Cei doi vecini.....	79
Ecoul vieții.....	81
Copilul bine crescut.....	82
Vinovatul dovedit.....	83
Copilul și hainele.....	86
Comorile fiecăruia.....	87
A doua șansă.....	88
Bunicul de vorbă cu nepoții.....	93
Scrisoarea unui fiu către tatăl său.....	97
Despre creșterea copiilor (Sfântul Ioan Gură de Aur).....	120
Rugăciunea către îngerul păzitor.....	122
Rugăciunea de dimineață.....	123
Rugăciunea de seară.....	123
Rugăciune la intrarea în clasă.....	124
Rugăciune la ieșirea din clasă.....	124
Alte sfaturi.....	125

TIMPUL SCHIMBĂRII

În preajma primului război mondial, bătrânul preot al unui sat frumos de munte, adunase în jurul său școlarii satului, pe care-i învăța religia. Părintele, din bogata lui experiență de o viață, le spunea multe, cu tâlc și cu atâta blândețe, încât nici în pauze, sau mai degrabă atunci, nu-și avea odihnă, copiii mereu înconjurându-l. Cu tăifăsuire molcomă, el îi învăța și le ispitea gândurile școlarilor săi. Aceștia își descopereau nedumeririle și mereu îi puneau întrebări așa cum o făcu, într-o bună zi, și Dumitru, un elev isteț dar cam neastâmpărat:

- Părinte, văd și eu că sunt rău. Ba mă întristez de multe ori că n-am răbdare și, adeseori, o supăr chiar pe mama, pe care-o iubesc. Cu vorbe iuți și urâte mi-am îndepărtat până și prietenii. Văzând acestea am încercat să mă schimb, dar până acum n-am reușit. Mă gândesc, totuși, că dacă voi mai crește voi căpăta mai multă răbdare și minte, și mă voi schimba. Eu cred că mă voi schimba dacă voi mai crește.

Învăluindu-l pe băiat cu privirea sa pătrunzătoare, bătrânul îi îndemnă pe copii spre poala pădurii din apropiere, ce străjuia școala și satul. Ajunși aici, îi zise lui Dumitru:

- Ia smulge-mi tu, Dumitre, puietul acela de brad și adu-mi-l aici!

Deși surprins copilul ascultă, și smulse cu ușurință brăduțul cel fraged.

- A fost ușor, așa-i ? Ia vezi acum de-l smulge și pe cel de alături, care-i mai înalt!

De data aceasta abia l-a smuls băiatul, cu multă trudă și zdrelindu-și mâinile, deși nu înțelegea pentru ce-i trebuie bătrânului preot. Dar pentru a-i mări nedumerirea, părintele i se adresează din nou:

- Ia încearcă acum, Dumitre, să-mi aduci și brăduleanul cel de colo!

Însă acum, uitându-se uimit, Dumitru ripostă:

- Părinte, doar vezi și sfinția ta singur că nu voi putea să-l smulg, fiindcă-i prea mare bradul, doar dacă mă mai ajută careva!

Venindu-i în ajutor alți doi școlari, cu multă caznă, abia l-au smuls.

- Sunteți voinici, băieți, dar ia să vedem de veți putea voi dovedi bradul acela falnic!

- Ooooo... nicidecum, părinte! Și chiar de ne-am aduna toți școlarii, ba și de două ori pe atâta, nu-l vom putea smulge. Un brad așa de mare nu-l doboară decât securea, dar de smuls nu-l poate smulge nimeni!

- Deci, un copăcel, fiind pui, se smulge ușor, zise preotul. Dacă însă a mai crescut îl smulgi cu anevoie. Copacul tânăr îl smulgi cu trudă și cu

mult ajutor, dar când s-a făcut mare, prinzând rădăcini adânci, nicicum nu-l mai smulgi. Luați aminte deci, copii, deprinderile rele, patimile, sunt asemeni rădăcinilor copacului, ce cresc în pământ. Așteptând tu să crești pentru a începe să te curăți de păcate, le dai timp să se înrădăcineze în sufletul tău. Dacă tu însuși nu încerci să smulgi relele din tine, cât ele sunt încă puișori, și nu ceri ajutorul părinților, preotului și învățătorilor, niciodată nu te vei putea schimba. De aceea, nu de mâine ci de azi să începeți a smulge pornirile rele din sufletele voastre, căci mâine s-ar putea să fie cam târziu. Ei, Dumitre, ce zici? Mai aștepți să crești ca relele să te lase, ele singure?

- Nu părinte, nu, zise copilul uitându-se la mâinile lui zgâriate. Acum am înțeles, și văd și eu că am nevoie de ajutor ca să mă îndrept.

Din ziua aceea Dumitru a început să dezrădăcineze pornirile sale cele rele, cerând mereu ajutorul părintelui său duhovnic. Anii au trecut, au venit timpuri grele dar copilul de altădată, devenit acum preotul Dumitru, a trecut curat și smerit peste greutăți, având pururea în minte sfatul bun al duhovnicului său. Smulgându-și patimile din suflet încă de când erau mici, Dumitru s-a făcut ca un copac mare și roditor pe care Dumnezeu l-a pus în rai.

*

*

*

Fiule, de vrei să ai
Viață pururea de rai,
Seamănă-n grădina minții
Numai crinii ce-i vor Sfinții.
Și-astfel, în a ta grădină
Vei avea, pe veci, lumină!

CREDINȚA UNUI COPIL

Într-o casă frumos împodobită, spațioasă și luminoasă, locuia, tihnită, o tânără familie. Fetița lor creștea voioasă sub privirile calde și ocrotitoare ale bunicii. Ochii copilei nu se mai desprindeau de chipul blajin și vesel al bătrânei când aceasta îi istorisea despre bucuriile pe care le trăise, dar și despre greutățile și necazurile care-i încolțiseră viața. Căci bunica cunoscuse și lipsurile, nu numai belșugul, și învățase să se încreadă în mila lui Dumnezeu. Iar nepoata îi sorbea cuvintele.

Dar vremea trecu și fetița nu împlinise încă 7 ani când bătrâna muri. Pierderea ei fu urmată și de alte schimbări, care risipiră tihna acestei familii fericite. Tatăl era nevoit să vândă casa pentru a-și plăti niște datorii mai vechi și din banii ce îi mai rămâneau abia putea să cumpere o mică căsuță spre o margine a orașului. Într-o seară, când părinții stăteau triști la masă parcă fără a vedea bucatele